

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: **nezletilá V.V.** (dle rodného listu V.V.), narozená ..., státní příslušnost
Běloruská republika,
zastoupené zákonným zástupcem.: A.S. (otec), narozený ..., oba bytem ...
zastoupeným: JUDr. Jiří Dvořák, advokát, sídlem Hálkova 24, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00
Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 28.1.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2018 č.j.
OAM-45/LE-LE05-ZA18-PD1-2018 o prodloužení doplňkové ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 28.1.2019 se nezletilá žalobkyně (dále jen **žalobkyně** či **nezletilá**) prostřednictvím zástupce jejího zákonného zástupce (otce) domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2018 č.j. OAM-45/LE-LE05-ZA18-PD1-2018, jímž bylo rozhodnuto o její žádosti o prodloužení doplňkové ochrany tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), se doplňková ochrana neprodlužuje. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně v žalobě zejména namítala, že žalovaný

své rozhodnutí opřel fakticky pouze o konstatování, kdy: „.... zvýše citovaných informací o situaci v Běloruské republice, v období od udělení doplňkové ochrany výše jmenovanému došlo v Bělorusku k pozitivnímu vývoji stran bezpečnostní situace, a cizinci tak nic nebrání v tom, aby se do své vlasti navrátil.“ Dále žalovaný v rozhodnutí uvedl: „Stran potíží spojených s běloruskou armádou a cizincem porušeného zákazu vycestování z Běloruska správní orgán v první řadě opakovaně připomíná, že tyto skutečnosti nebyly důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jmenovanému.“ Žalobkyně podotkla, že důvodem poskytnutí doplňkové ochrany byly právě okolnosti související s opuštěním Běloruské republiky (dále jen **Bělorusko**), žádostí o azyl v České republice (dále jen **ČR**) a uvedením informací, které by v Bělorusku evidentně byly považovány za diskreditaci Běloruska v zahraničí s velkou pravděpodobností trestního postihu. „Citované informace“ nijak nevypovídají o tom, že by došlo k takové změně situace v zemi původu žalobkyně, která by odůvodňovala odnětí doplňkové ochrany tak, jak byla poskytnuta. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení o tom, že žalovaný odnětím její doplňkové ochrany vybočil z mezí správní úvahy, když při posuzování toho, zda trvají důvody poskytnutí doplňkové ochrany žalobkyně, upřednostnil méně významné informace o obecném „zlepšování bezpečnostní situace v Bělorusku“ před tím, že v oblasti trestněprávních následků nedovoleného opuštění republiky, žádosti o azyl v ČR s uvedením důvodů, které zcela jistě tamní úřady stále považují za „diskreditaci“ země v zahraničí (na pozadí informací nasvědčujících tomu, že běloruské úřady žalobkyni stále aktivně monitorují prostřednictvím osob z okolí žalobkyně) se situace nijak nezměnila a důvody obav trvají. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný ve svém řízení neprovedl zhodnocení všech aspektů její žádosti, a to zejména v oblasti důvodnosti jejích obav z návratu do vlasti a trvání podmínek, pro které ji doplňková ochrana byla poskytnuta. S ohledem na argumentaci uvedenou v čl. III. závěrem shrnula, že žalovaný faktickým „odnětím“ doplňkové ochrany jejímu otci, porušil zákon o azylu tím, že v řízení o prodloužení doplňkové ochrany nesprávně a neúplně posoudil důvodnost obavy ze vzniku vážné újmy hrozící žalobkyni v případě nuceného návratu do Běloruska tak, jak mu ukládá ustanovení § 14a zákona. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí napadené touto žalobou vychází z rozhodnutí ve věci otce žalobkyně, dopadají uvedené nezákonnosti při rozhodování přímo i do rozhodování v této věci. Vydáním napadeného rozhodnutí porušil žalovaný zákon tím, že pravomocně rozhodl o legálnosti pobytu žalobkyně v ČR v rozporu se zákonem (v rozsahu výše uvedených konkrétních pochybení), čímž přímo zasáhl do jejích subjektivních práv. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

2. **Napadeným rozhodnutím ze dne 17.12.2018 č.j. OAM-45/LE-LE05-ZA18-PD1-2018** žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany tak, že podle § 53a odst. 4 zákona o azylu se doplňková ochrana neprodlužuje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že zákonný zástupce žalobkyně dne 20.3.2017 podal jménem svým, nezletilého syna (A.V.) a nezletilé dcery žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území ČR, v níž uvedl, že on sám požívá doplňkové ochrany v ČR od 26.6.2012 a jeho děti se v ČR narodily. Žalobkyni byla doplňková ochrana ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu, jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území ČR, udělena na dobu 24 měsíců rozhodnutím správního orgánu ze dne 13.4.2015 č.j. OAM-45/LE-LE05-LE05-2018, s platností do 21.4.2017. K udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany bylo v případě žalobkyně přistoupeno s ohledem na ust. § 14b zákona o azylu, tedy za účelem sloučení rodiny, neboť otci žalobkyně A.S., byla udělena a následně opakovaně prodloužena doplňková ochrana dle ust. § 14a zákona o azylu.

Dne 15.10.2018 provedl žalovaný za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka se zákonným zástupcem žalobkyně (A.S.) pohovor k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, kdy mimo jiné uvedl, že jeho děti se v ČR narodily. Dále žalovaný uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že otci žalobkyně, nebyla rozhodnutím č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA18-PD3-2011 (ze dne 17.12.2018) doplňková ochrana na území ČR prodloužena. Při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobkyně vycházel žalovaný především ze spisového materiálu k řízení ve věci mezinárodní ochrany č.j. OAM-45/LE-LE05-2015, z obsahu žádosti jejího otce o prodloužení doplňkové ochrany, z protokolu o pohovoru k této žádosti, z Informace MZV ČR č.j. 107603/2018-LPTP ze dne 27.4.2018 a z výpisů z Cizineckého informačního systému k nezletilé V.V., nar. ..., nezletilému V.A., nar. ..., a paní V.L., nar. ..., všichni tři státní příslušnost Bělorusko. Veškeré výše uvedené informace jsou nedílnou součástí spisového materiálu. Po porovnání výše uvedených informací se skutečnostmi uvedenými zákonným zástupcem v řízení o udělení doplňkové ochrany a v současném řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalovaný konstatoval, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám ve vztahu k prezentovaným důvodům žalobkyně, že udělené mezinárodní ochrany již v jejím případě není zapotřebí, a dobu její platnosti proto nebylo možné prodloužit. Současně žalovaný zhodnotil stav žalobkyně ve vztahu k zemi původu, ale i k území ČR a dospěl po provedeném zhodnocení k závěru, že případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Ohledně sdělení, že žalobkyně nedisponuje žádnými doklady, pak žalovaný odkázal na Informaci MZV ČR č.j. 107603/2018-LPTP, podle níž postačí občanovi Běloruska pro návrat do země předložit (i prošlý) „*pas občana Běloruska*“ nebo diplomatický pas, služební pas, či pas námořníka. Pokud takový doklad občanovi Běloruska chybí (ztráta, odcizení aj.), má možnost požádat v zahraničí libovolné velvyslanectví své vlasti o vydání tzv. „*potvrzení k návratu do Běloruska*“, které se vystavuje po ověření totožnosti u běloruského ministerstva vnitra. Stran neznalosti poměrů v Bělorusku, kterou zákonný zástupce žalobkyně rovněž deklaroval, uvedl žalovaný, že vzhledem k velmi nízkému věku žalobkyně považuje takové sdělení za zcela bezpředmětné. Žalobkyně by jistě necestovala do vlasti sama, nýbrž v doprovodu své rodiny, která ji i nyní, na území ČR, poskytuje nezbytnou péči a podporu, a tudíž by ji mohla pomoci též s poznáním nového běloruského prostředí a následným začleněním se do něj. Nad rámec uvedeného žalovaný dodal, že žalobkyně může společně se svojí rodinou na území ČR nadále pobývat na základě institutů zákona o pobytu cizinců, v čemž jí objektivně nic nebrání. Žalobkyně navíc není po ukončení řízení o mezinárodní ochraně povinna opustit okamžitě území ČR. Záleží tedy pouze na rodičích žalobkyně, zda legálnost pobytu své nezletilé dcery na území ČR skrze příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců zajistí. Za závažnou překážku, která by žalobkyni v tomto mohla bránit, nelze považovat ani skutečnost, že by např. musela kvůli získání nezbytných dokladů dočasně opustit území ČR. Žalovaný ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu na základě nově uvedených skutečností, a proto se ji v této souvislosti doplňková ochrana ani neprodlužuje. Vzhledem k této skutečnosti žalovaný v souladu s ustanovením § 53a odst. 4 zákona o azylu žalobkyni udělenou doplňkovou ochranu neprodlužil a její žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítl.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 20.3.2019** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některá ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), či zákona o

azyly. Dále odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o prodloužení doplňkové ochrany, výpověď zákonného zástupce (otce) žalobkyně, shromážděné informace o zemi původu, a na vydané rozhodnutí, kdy postupoval v souladu se zákonem o azyly a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru se dostatečně zabýval možnou existencí nebezpečí vážné újmy, zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro prodloužení doplňkové ochrany dle ust. § 53a odst. 4 zákona o azyly. Dále žalovaný shrnul průběh správního řízení a svou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí vedoucí k učiněným závěrům. Jak dále uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, žalobkyni byla doplňková ochrana udělena výhradně za účelem sloučení rodiny dle ust. § 14b odst. 2 písm. b), jelikož držitelem doplňkové ochrany byl v inkriminované době otec žalobkyně. Je tudíž naprosto zřejmé, že ve vztahu k žalobkyni došlo ke zcela zásadní změně její osobní situace, která vylučuje prodloužení doby platnosti její doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, jelikož se v současné době již nenachází v postavení rodinného příslušníka osoby požívající na území ČR doplňkové ochrany. S ohledem na nesplnění této základní podmínky pro prodloužení doby platnosti doplňkové ochrany z výše uvedeného důvodu považoval žalovaný za bezpředmětné v tomto ohledu dále posuzovat materiální, sociální a emocionální závislost žalobkyně na otci. Žalovaný dále zohlednil ust. § 14a odst. 1 zákona o azyly ve vztahu k žalobkyni, kdy rovněž dospěl k závěru, že případné vycestování žalobkyně po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených zákonným zástupcem žalobkyně nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Ohledně tvrzení žalobkyně, že nedisponuje žádnými doklady, žalovaný odkázal na Informaci MZV ČR č.j. 107603/2018-LPTP, podle níž postačí občanovi Běloruska pro návrat do země předložit (i prošlý) „*pas občana Běloruska*“ nebo diplomatický pas, služební pas, či pas námořníka. Pokud takový doklad občanovi Běloruska chybí (ztráta, odcizení aj.), má možnost požádat v zahraničí libovolné velvyslanectví své vlasti o vydání tzv. „*potvrzení k návratu do Běloruska*“, které se vystavuje po ověření totožnosti u běloruského ministerstva vnitra. Jsou známy také případy, kdy byl umožněn návrat občanů Běloruska bez tohoto dokumentu, přičemž následovala krátká detence v nejbližší služebně milice k ověření totožnosti a následně vydání dokumentu pro vstup do země s pokynem vyříditi si nový identifikační průkaz do určitého data. Dle výpisů z Cizineckého informačního systému jsou navíc oba rodiče (stejně jako nezletilý bratr) státními příslušníky Běloruska, a neexistují tak žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly případným potížím se získáním dokladů potřebných pro návrat žalobkyně do její vlasti. Nad rámec žalovaný dodal, že žalobkyně může společně se svojí rodinou na území ČR nadále pobývat na základě institutů zákona o pobytu cizinců, v čemž jí objektivně nic nebrání. Žalobkyně navíc není po ukončení řízení o mezinárodní ochraně povinna opustit okamžitě území ČR. Záleží tedy pouze na jejích rodičích, zda legálnost pobytu své nezletilé dcery na území ČR skrze příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců zajistí. Za závažnou překážku, která by žalobkyni v tomto mohla bránit, nelze považovat ani skutečnost, že by např. musela kvůli získání nezbytných dokladů dočasně opustit území ČR. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako nedůvodné, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

4. **Ze zasláního správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 17.12.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 20.3.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 17.12.2018 zákonnému zástupci žalobkyně (otci) předáno dne 14.1.2019.
5. **U ústního jednání konaného dne 7.11.2019** u zdejšího soudu zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě, odkázal na ni a závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení vzhledem k tomu, že zásah do jejích práv je odvozen do práv jejího otce A.S. Naproti tomu zástupce žalovaného závěrem navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu, když setrval na svém rozhodnutí s odkazem na správní spis i vyjádření k žalobě.
6. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).
7. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu „Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabránil důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně“
8. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
9. Podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje mučení nebo nelidské či ponížující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.“
10. Dle § 14b odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“

11. Soud považuje za vhodné vymezit, že předmětem přezkumu v tomto soudním řízení je rozhodnutí žalovaného ze dne 7.11.2019 ohledně neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyni. Soud se tudíž bude zabývat zejména otázkami týkajícími se skutečností s tímto předmětem přímo souvisejících, tj. především důvody, pro něž byla žalobkyni doplňková ochrana udělena, a zda tyto důvody i nadále trvají. Ještě soud považuje za vhodné zmínit, že dle kopie rodného listu žalobkyně připojeného k žalobě je uvedena jako V.V., narozená ... v P., otec A.V.S., narozený ..., a matka L.N.V., narozená ...
12. Žalobkyni byla udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany dle ust. § 14b odst. 2 písm. b) zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, neboť jejímu otci v době posuzování žádosti žalobkyně, již byla rozhodnutím ze dne 8.6.2012 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA05-2011 udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany, konkrétně dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona. Doplňková ochrana žalobkyni byla udělena pouze z toho důvodu, že jejímu otci již v té době byla udělena doplňková ochrana, proto bylo rozhodnutí správního orgánu tímto přímo ovlivněno a správní orgán přistoupil k udělení doplňkové ochrany žalobkyni dle ust. § 14b zákona o azylu, jelikož by jinak nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem. K tomu soud dodává, že vzhledem ke skutečnosti, že se žalobkyně narodila na území ČR v roce 2008 a s přihlédnutím k jejímu nízkému věku se nezdá pravděpodobné, aby „stihla“ proti Bělorusku podniknout takové kroky, které by opravňovaly aplikaci ust. § 14a zákona o azylu.
13. V napadeném rozhodnutí ze dne 17.12.2018 nebyla žalobkyni udělená doplňková ochrana prodloužena, když tato skutečnost nastala opět v přímém důsledku toho, že nebyla otci žalobkyně prodloužena udělená doplňková ochrana rozhodnutím žalovaného ze dne 17.12.2018 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA18-PD3-2011, přestal tudíž existovat důvod, pro který byla žalobkyni původně doplňková ochrana udělena, tj. doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Z úřední činnosti je soudu známo, že otec napadl rozhodnutí správního orgánu ze dne 17.12.2018 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA18-PD3-2011 prostřednictvím žaloby u zdejšího soudu v rámci správního soudnictví, avšak soud tuto žalobu zamítl a tím potvrdil učiněné závěry žalovaného. Není tedy pochyb, že v nyní projednávané věci postupoval žalovaný v logickém souladu se zjištěným skutkovým stavem týkajícím se udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14b zákona o azylu.
14. I když nebyl shledán důvod pro prodloužení doplňkové ochrany žalobkyni dle ust. § 14b zákona o azylu, zabýval se žalovaný i možnou variantou, tedy, zda nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Avšak ani v tomto případě neshledal žalovaný důvody, které by opravňovaly udělení doplňkové ochrany žalobkyni dle ust. § 14a zákona o azylu. Pro tento účel si žalovaný zajistil dostatek materiálů a na jejich základě posléze při vydání rozhodnutí vycházel. Jednalo se tak především o spisový materiál k řízení ve věci mezinárodní ochrany č.j. OAM-45/LE-LE05-2015, z obsahu žádosti jejího zákonného zástupce o prodloužení doplňkové ochrany, z protokolu o pohovoru k této žádosti, z Informace MZV ČR č. j. 107603/2018-LPTP ze dne 27.4.2018 a z výpisů z Cizineckého informačního systému k nezletilé V.V., nar. ..., nezletilému V.A., nar. ..., a paní V.L., nar. ...; všichni tři státní příslušnost Bělorusko. Veškeré výše uvedené informace jsou nedílnou součástí spisového materiálu ve věci mezinárodní ochrany žalobkyně. Z uvedených zdrojů jasně vyplývá, že v Bělorusku je již bezpečnostní situace ustálená a dosahující té míry, která postačuje pro běžný život žalobkyně na území Běloruska a současně neexistují ani jiné faktické objektivní důvody, které by bránili

žalobkyni v návratu do Běloruska. Tímto právním názorem nedochází k porušení mezinárodních závazků, jimiž je ČR vázaná nebo k samotnému porušení zákona o azylu. Soud tedy na závěr konstatuje, že žalovaný postupoval v řízení správně, když na základě zjištěných informací o bezpečnostní situaci panující na území Běloruska rozhodl tak, že ji shledal i přes určité nedostatky stále v toleranci, kdy jsou dodržována lidská práva a svobody do té míry, která je všeobecně uznávána jako dostatečná pro zdravý a bezpečný život osob. K tomu nutno poukázat na tvrzení zákonného zástupce žalobkyně, jež sám v podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně sdělil, že v případě návratu žalobkyně na území Běloruska jí nic nehrozí.

15. S ohledem na osobní situaci žalobkyně na území ČR, neshledal soud žádné důvody, pro něž by nemohla žalobkyně odcestovat do Běloruska a rozvíjet svůj osobní a rodinný život nadále tam, neboť z úřední činnosti je soudu známo, že otci žalobkyně a i jejímu nezletilému bratrovi (A.), nebyla rovněž prodloužena doplňková ochrana, tudíž buď se vrátí do Běloruska, nebo si v ČR upraví svůj pobytový status v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.
16. K osobním a pobytovým důvodům, jež byly rovněž předmětem řízení před žalovaným, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“*
17. Soud nad rámec podotýká, že ačkoliv se v případě žalobkyně jedná o přezkum rozhodnutí přímo souvisejícího s rozhodnutím ve věci (ne)prodloužení doplňkové ochrany otci žalobkyně, nelze přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu, jímž rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany otci žalobkyně v tomto soudním řízení. Předmětné rozhodnutí týkající se otce žalobkyně bylo v rámci správního soudnictví již přezkoumáno v samostatném řízení před zdejším soudem (sp.zn. 60Az 9/2019) a žaloba byla zamítnuta. Tedy námitky učiněné v žalobě proti rozhodnutí ve věci otce žalobkyně, nemohou být v nyní projednávané věci podrobeny soudnímu přezkumu a stávají se tak bezpředmětnými, soud se k nim tudíž nemůže vyjadřovat ani je jinak reflektovat ve své argumentaci. V případě, kdy chtěla žalobkyně přímo napadat rozhodnutí, jímž nebyla jejímu otci prodloužena doplňková ochrana, měla svou žalobu směřovat vůči tomuto rozhodnutí, namísto rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto v její právě projednávané věci. Přesto, že právní zástupce žalobkyně navrhnul soudu spojení věcí, soud není tímto návrhem vázán, pokud neshledal pro požadovaný postup důvod, tudíž byla-li žaloba formulována v očekávání vyhovění tomuto návrhu na spojení věcí, tato skutečnost se projevila i v tomto rozsudku.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), neboť v této věci neshledal porušení zákona o azylu ani správního řádu a žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou, jak uvedeno shora.

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, avšak spěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 7. listopadu 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně